

Sfințenia lui Dumnezeu

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Matei 11:10; Marcu 1:2; Geneza 2:3; Iov 42:5,6; Luca 5:1-11; 4:31-36; Isaia 6:1-3; Apocalipsa 4:8,9.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, și închinați-vă pe muntele Lui cel sfânt! Căci Domnul, Dumnezeul nostru, este sfânt!” (Psalmii 99:9)

Gândul central: Scriptura acordă o atenție deosebită sfințeniei lui Dumnezeu. Ce ne spune această trăsătură despre caracterul lui Dumnezeu și despre importanța ei pentru Planul de Mântuire?

Una dintre premisele fundamentale de la care pornesc toți scriitorii Bibliei este aceea că Dumnezeu cerului există. Niciunul dintre ei nu se îndoiește vreodată de acest fapt și niciunul nu face vreo încercare de a-l demonstra. Existența lui Dumnezeu este un lucru dat, un punct de pornire, un fel de axiomă.

În cele șazeci și șase de cărți ale Bibliei, găsim totuși o descriere detaliată a caracterului lui Dumnezeu și ni se arată ce face El pentru noi, ființele căzute, ca să ne răscumpere.

Studiul din săptămâna aceasta are ca temă un aspect fundamental al naturii lui Dumnezeu: sfințenia Sa. Este adevărat că Dumnezeu este dragoste. Este adevărat că El ne îndeamnă să-L numim „Tată”. Este adevărat că El este răbdător, iertător și preocupat de noi.

Dar, potrivit Scripturii, sfințenia Sa este fundamentală pentru concepția noastră despre El. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, sfințenia stă la baza descoperirii Sale de Sine. Tema aceasta revine într-un fel sau altul în întreaga Scriptură.

Dar ce înseamnă că Dumnezeu este sfânt? Ce ne spune Biblia despre sfințenia Sa? Și cum ne raportăm noi, niște ființe nesfinte, la un astfel de Dumnezeu?

Chiar și în urma unui studiu superficial al istoriei bisericii vom observa cât este de ușor să emitem idei despre Dumnezeu și apoi să ne închinăm la ele și nu la Dumnezeu Însuși, la Dumnezeul descoperit în Biblie. Scepticul Voltaire spunea: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, iar omul i-a întors complimentul.” Este posibil să nu fim conștienți de faptul că avem o concepție incompletă sau chiar falsă despre Dumnezeu.

De aceea trebuie să ne întoarcem la Scriptură și să comparăm concepția noastră despre Dumnezeu cu ceea ce ne este prezentat acolo. În acest studiu, trebuie să includem și Vechiul, și Noul Testament, pentru că Domnul ne-a vorbit în amândouă. Lucrul acesta este important deoarece unii susțin că Dumnezeul descoperit în Noul Testament este diferit de Cel descoperit în Vechiul Testament. Adventiștii de ziua a șaptea nu acceptă această idee, întrucât ea nu este susținută de Biblie.

1. Ce expresii folosesc profetii Vechiului Testament în mod repetat la începutul mesajelor lor? Ier. 7:1-3

Mesajele profetice din Vechiul Testament sunt presărate cu expresii de genul: „Așa zice Domnul”, deci profetul vorbește în Numele Domnului și, mai mult chiar, Dumnezeu Însuși vorbește în Numele Său prin acel profet.

Noul Testament face referire de nenumărate ori la Vechiul Testament – întreaga sa teologie strâns împletită cu cea a Vechiului. Cum am putea înțelege jertfa lui Hristos dacă nu am cunoaște sistemul de jertfe descoperit în Vechiul Testament? Isus și scriitorii Noului Testament au apelat la Vechiul Testament pentru a-Și susține argumentele și ideile. Toate cărțile Noului Testament își au fundamentul teologic în Vechiul Testament. Separarea lor nu este justificată. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu (2 Tim. 3:16).

2. Cum ne ajută textele următoare să înțelegem relația dintre Noul și Vechiul Testament? Ce ne spun despre concepția Domnului Isus și a scriitorilor Noului Testament despre Vechiul Testament? Mat. 4:4; 11:10; Marcu 1:2; 7:6; Ioan 12:14,15; Fapte 13:33; Rom. 3:10; 1 Cor. 5:7; Gal. 3:13; 1 Petru 1:16.

Mark Twain afirma că nu îl deranjează părțile din Biblie pe care nu le înțelege, ci cele pe care le înțelege. Ținând cont de ceea ce spune Biblia despre ea însăși (2 Tim. 3:16), care trebuie să fie atitudinea noastră față de părțile pe care nu le înțelegem sau care nu ne plac? (Vezi și 1 Cor. 13:12.)

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Să compare și să pună în contrast reacția demonilor, cea a omului căzut și cea a îngerilor necăzuți în fața sfințeniei lui Dumnezeu.

La nivelul sentimentelor: Să-i ajute pe membrii grupei să discearnă până în adâncurile ființei lor deosebirea dintre un Dumnezeu sfânt și neprihănit și natura decăzută a omului.

La nivel practic: Membrii grupei să simtă dorința de a se închina zilnic Dumnezeului nostru sfânt și uimitor.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: La impunătoarea poartă a cerului

- A. Care au fost reacțiile diferiților oameni din Scriptură care L-au văzut pe Dumnezeu în viziune sau au fost martori ai divinității lui Hristos, străfulgerând prin natura Sa omenească?
- B. De ce au reacționat ei astfel față de prezența lui Dumnezeu?

II. Sentimente: În prezența unui Dumnezeu sfânt

- A. De ce este important să medităm la cât de sfânt este Dumnezeu, pentru a simți ce anume Îl face sfânt?
- B. Cum ne-am putea comporta într-un mod adecvat față de sfințenia lui Dumnezeu, așa cum se comportă îngerii înaintea tronului, ținând seama că noi suntem atât de păcătoși?

III. Faptic: Să ne închinăm Lui

- A. Ce putem face pentru a păstra în fiecare zi înaintea noastră descrierea biblică a tronului lui Dumnezeu și a prezenței Sale?
- B. Chiar dacă ne putem apropia cu încredere de tronul Său, datorită sângelui curățitor al lui Hristos, cum trebuie totuși să ne comportăm față de sfințenia Sa, prin atitudinea noastră corporală, mintală și sufletească, în închinare?

Rezumat: Dumnezeu este atât de slăvit, încât chiar și ființele cerești, care se află tot timpul înaintea tronului Său, sunt permanent copleșite de natura Sa sfântă. Așadar, cât de important și de necesar este ca noi, niște ființe decăzute, să recunoaștem sfințenia Sa și să căutăm sângele Său curățitor și neprihănirea Sa.

3. Unde apare pentru prima dată în Scriptură ideea de „sfîntenie”? Gen. 2:3 Ce semnificație are faptul că primul lucru numit sfînt în Biblie este o zi?

Textul acesta ne oferă primul sens al sfînteniei. Înțelegem din el că un anumit lucru (în acest caz, o zi) este „pus deoparte” sau este separat de celelalte lucruri. Ziua a șaptea nu este diferită de celelalte perioade de timp de douăzeci și patru de ore care încep și se termină la apusul soarelui. Ceea ce o face diferită sau „sfîntă” este faptul că Dumnezeu a declarat că ea este sfîntă. El a pus-o deoparte dintre celelalte zile ale săptămânii.

Cuvîntul ebraic folosit aici are sensul de „a sfinți” sau a „de a declara sfînt.” Prin urmare, sfîntenia implică ideea că lucrul „sfînt” are ceva aparte, are ceva care îl deosebește și îl separă de ceea ce este nesfînt.

Faptul acesta ne ajută să înțelegem într-o oarecare măsură sfîntenia lui Dumnezeu. El este „aparte” de tot ceea ce este creat. El este distinct și transcendent, cu mult mai presus de tot ce putem noi să înțelegem. A fi sfînt înseamnă a fi „aparte”, a fi diferit prin ceva special, așa cum este și ziua a șaptea.

4. Cum ne ajută următoarele texte să înțelegem sfîntenia lui Dumnezeu în acest context? Ex. 15:11; 1 Sam. 2:2; Ps. 86:8-10; 99:1-3; Is. 40:25.

Sensul acesta al sfînteniei ne ajută să înțelegem mai bine prăpastia dintre Dumnezeu sfînt și rasa umană alcătuită din ființe nesfinte, păcătoase. Dumnezeu este diferit de noi nu numai pentru că El este Creatorul și pentru că noi suntem niște ființe create, ci și pentru că noi suntem niște ființe căzute în păcat. Toate acestea ar trebui să ne ajute să înțelegem mai bine ce a făcut Hristos pentru noi.

Cu toate că am fost creați după chipul lui Dumnezeu, noi suntem radical diferiți de El. Care sunt deosebiriile dintre noi și El? Cum ne ajută aceste deosebiri să înțelegem că avem nevoie de un Mîntuitor? Alcătuiște o listă cu aceste deosebiri și adu lista la Școala de Sabat.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Neprihănirea lui Dumnezeu Îl situează cu mult mai presus de noi în ceea ce privește curăția, desăvârșirea, slava și lumina, iar noi ar trebui să onorăm sfințenia Sa.

Activitate de deschidere. Dacă este posibil, aduceți niște imagini care să le sugereze membrilor grupei și să le creioneze în minte câteva dintre întâlnirile sacre menționate în Scriptură. De exemplu, numărul șapte (Gen. 2:2), scara din visul lui Iacov (Gen. 28:10-19), tronul lui Dumnezeu și cărbunele aprins cu care au fost atinse buzele lui Isaia (Is. 6:1-6), rugul aprins (Exodul 3), cădelnițele lui Nadab și Abihu (Leviticul 10), norul oprit deasupra cortului în pustie (Numeri 9:15-20; Numeri 12); un războinic strălucitor care i s-a arătat lui Iosua (Iosua 5:13-15); un car cu chivotul în el și un preot care încearcă să susțină chivotul (2 Sam. 6:1-7); chivotul în Templul lui Dagon, când idolul se sfărâmă înaintea lui (1 Sam. 5:6).

De discutat: Ce scene îți readuc în minte aceste imagini? Ce au în comun aceste episoade? Cum au știut personajele din aceste relatări că lucrurile sau oamenii respectivi erau sfinți? Ce îi făcea să fie sfinți? Care a fost reacția personajelor principale ale acestor relatări față de lucrurile (sau de persoanele) sfinte? De ce a dorit Dumnezeu să îi dea poporului Său aceste lecții despre sfințenie?

Discutați despre unele dintre lucrurile sfinte cu care avem de-a face în zilele noastre, cum sunt Cina Domnului, căsătoria, amvonul, Casa Domnului și Biblia. Ce le face sfinte? Cum ne raportăm la aceste lucruri și circumstanțe diferit de modul în care ne raportăm la ceea ce este secular?

2. APROFUNDEAZĂ!

Ce onoare să ne putem lua un timp în care să medităm la natura sfântă a lui Dumnezeu! Acesta poate fi un timp potrivit pentru a ne pleca în rugăciune din nou, ca să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestui studiu special.

Comentariu biblic

I. Timpul sacru și relațiile

(Recitiți, în cadrul grupei, Geneza 2:2,3 și Exodul 20:8.)

Tot ce face Dumnezeu este bun și trebuie să fie onorat și respectat, inclusiv corpul nostru. Cu toate acestea, Dumnezeu a făcut la creațiune

5. **Ce declarație uimitoare a făcut Iov? Ce ne spune ea despre sfințenia lui Dumnezeu, în contrast cu păcătoșenia omului? Ce elemente ale experienței lui Iov ne trimit cu gândul la Evanghelie? Iov 42:5,6**
-

6. **Ce experiență are profetul Ezechiel, pe care Dumnezeu îl trimite la israeliții care, în momentul acela, erau prizonieri în Babilon? Ezech. 1:28**
-

7. **Iacov a fost nevoit să fugă de acasă după ce și-a înșelat tatăl și fratele. Care a fost atitudinea lui după ce a visat scara cerului și după ce L-a auzit pe Dumnezeu vorbindu-i? Gen. 28:16,17**
-

8. **În timp ce israeliții se aflau în tabăra de la Sinai, Domnul a coborât din nou pe munte, într-un nor, și i s-a descoperit lui Moise. Cum a reacționat Moise? Ex. 34:8**
-

9. **Daniel a trăit în perioada captivității babiloniene și a primit viziuni importante în timp ce lucra ca înalt demnitar al guvernului. Cum a reacționat când a primit o viziune? De ce a avut această reacție? Dan. 10:5-8**
-

Oamenii aceștia erau credincioși, evlavioși și dreți – unii dintre ei au fost profeți! –, dar în prezența lui Dumnezeu le-a fost frică, au tremurat și I s-au închinat. Unul dintre motivele pentru care au reacționat astfel este faptul că erau conștienți de nevrednicia și de păcătoșenia lor în contrast cu sfințenia lui Dumnezeu. Aceste pasaje ne trimit cu gândul la nevoia noastră după un Mântuitor, după un Înlocuitor, după Cineva care să acopere prăpastia dintre Dumnezeu Sfânt și ființele create, care sunt păcătoase. Slavă lui Dumnezeu că Isus a acoperit această prăpastie!

Imaginează-ți cum ar fi dacă ai avea o experiență asemănătoare cu experiențele pe care le-au avut oamenii menționați mai sus. Cum crezi că ai reacționa? De ce?

două lucruri pe care le-a binecuvântat în mod special și le-a sfințit. „Din acel timp își au originea căsătoria și Sabatul, două instituții gemene, pentru slava lui Dumnezeu și folosul omenirii.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, pag. 341. Creatorul Însuși a unit mâinile lui Adam cu ale Evei și a instituit legea căsătoriei, prin care cei doi au devenit una. „Ceea ce Însuși Tatăl cel veșnic a declarat a fi bun a constituit legea celei mai mari binecuvântări și dezvoltări pentru om.” – *Ibidem*

Sabatul a fost esențial pentru omenire, chiar înainte de căderea în păcat și înainte ca munca, așa cum o cunoaștem noi astăzi, să fi devenit parte integrantă a vieții omului. Chiar și în Paradis era important pentru primii noștri părinți să-și lase deoparte propriile interese și ocupații, oricât de minunate erau ele atunci, și să-și ia un timp special pentru a contempla mai atent ceea ce crease Dumnezeu. Reflectând la frumusețea, la înțelepciunea și la puterea Creatorului lor, recunoștința lor avea să fie mai mare, iar ei aveau să recunoască faptul că toate lucrurile de care se bucurau veneau din mâna Lui.

Faptul că puteau să-și împărtășească unul altuia încântarea pe care o trăiau la vederea frumoaselor peisaje ale naturii făcea ca fericirea lui Adam și a Evei să devină desăvârșită într-un mod pe care nici măcar compania îngerilor nu ar fi putut să o facă să fie. (Vezi Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pag. 46.) Sabatul este un timp când familia și prietenii pot să-și întărească relațiile dintre ei, bucurându-se împreună de lucrurile create de Dumnezeu.

De discutat: Cum a onorat Domnul Hristos Sabatul? Ce fel de activități obișnuia să facă Domnul Hristos în Sabat? Care este semnificația actului Său final de a Se odihni în Sabat?

II. Întâlniri sacre

(Recitiți, în cadrul grupei, Geneza 28:10-19; Exodul 3 și Isaia 6:1-6.)

În cea de-a doua zi a călătoriei lui, când fugise de acasă, simțindu-se vinovat, renegat, singur și disperat, Iacov a plâns, implorând iertarea și asigurarea că nu fusese abandonat. El nu a simțit nicio alinare sau măcar certitudinea că Dumnezeu îl auzise, dar, în noaptea aceea, a visat că cerul se deschisese pentru el și că o scară făcea legătura peste abis, o scară pe care îngerii urcau și coborau. Cu toate că i-a trebuit o viață întreagă să înțeleagă pe deplin ce îi arăta Dumnezeu prin acest vis, el și-a dat seama că avea un Mântuitor și o legătură cu Cerul. Această minunată revelație a

În Vechiul Testament este consemnată adeseori reacția oamenilor în prezența Celui Sfânt. Unii creștini de astăzi susțin că Vechiul Testament ne înfățișează o imagine primitivă și învechită – un Dumnezeu aspru și iute la mânie. Însă, după venirea Domnului Isus, El devine un Dumnezeu al harului și al dragostei. Dar aceasta este o concepție distorsionată despre Biblie și despre caracterul lui Dumnezeu care nu Se schimbă.

10. Ce ne învață Noul Testament despre sfințenia lui Dumnezeu? Luca 5:1-11. Cum confirmă acest pasaj faptul că Dumnezeul Noului Testament este același Dumnezeu sfânt din Vechiul Testament?

Studiu 5

După ce truseră zadarnic o noapte întreagă, Isus le-a oferit ucenicilor o pescuire minunată. Unii ar putea crede că reacția umană normală într-o asemenea situație ar trebui să fie recunoștința pentru ajutorul financiar extraordinar. Însă reacția lui Petru se aseamănă întrucâtva cu reacția personajelor din Vechiul Testament care s-au întâlnit cu Domnul.

„Dar Petru nu se gândea la belșug sau la corăbii. Minunea aceasta, care le întrecă pe toate cele la care fusese martor, era pentru el manifestarea puterii dumnezeiești. În Isus, el l-a văzut pe Acela care ținea sub stăpânire Sa toată natura. Prezența dumnezeirii făcuse să se vadă cât era el de păcătos. Iubirea pentru Învățătorul, rușinea pentru necredința lui, recunoștința pentru îndurarea lui Hristos și, mai presus de toate, simțul necurăției personale în fața infinitei purități l-au copleșit. În timp ce tovarășii lui puneau la loc sigur peștele din mreje, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului și i-a zis: «Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.»” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 246

De ce are Petru o astfel de reacție? Pentru că nu ne mai aflăm în Grădina Edenului când Adam și Eva – înainte de căderea lor în păcat – se bucurau de prezența lui Dumnezeu în răcoarea serii. Comuniunea lor strânsă s-a schimbat radical imediat după căderea în păcat, când cei doi au fugit de Dumnezeu și s-au ascuns. De atunci și până astăzi, în mare parte, lucrurile sunt la fel. De fiecare dată când un om se întâlnește în mod real cu Dumnezeul cel viu, reacția lui inițială este una de groază, întrucât devine, în sfârșit, conștient de adevărata profunzime a păcătoșeniei lui.

Care a fost ultima ocazie în care ai privit cu sinceritate la natura ta de om păcătos? Cum a fost? Care este singura ta speranță și de ce?

lui Dumnezeu a avut asupra lui un asemenea impact, încât Iacov a marcat acel loc ca fiind sfânt și l-a numit Betel – „Casa lui Dumnezeu”.

Betelul a devenit locul special către care Dumnezeu l-a îndrumat pe Iacov atunci când fiii lui dăduseră dovadă de o mare cruzime și fătărnice prin săvârșirea masacrului de la Sihem. Iacov a fost îngrozit, șocat de purtarea lor și s-a plecat în rugăciune, doborât de îngrijorare la gândul că națiunile din jur aveau să se răzbune. Cu toate acestea, în timp ce călătoreau spre Betel, Iacov le-a povestit celor din familia lui istoria primei lui călătorii – plecarea departe de casa părintească și visul pe care i-l dăduse Dumnezeu la Betel. În timp ce povestea, inima lui s-a înduișat și inimile copiilor lui au fost atinse și supuse de puterea lui Dumnezeu. Ei au renunțat la idolii și la podoabele lor și, când au ajuns la Betel, erau toți pregătiți să I se închine. Dumnezeu Și-a reînnoit legământul și făgăduințele făcute lui Iacov aici, la Betel, și i-a repetat schimbarea numelui din Iacov în Israel (Gen. 35:9-15).

Locurile în care Dumnezeu S-a întâlnit cu poporul Său nu au fost întotdeauna marcate – locul în care se afla rugul aprins, unde Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, sau cel în care Dumnezeu, în chip de războinic, i S-a descoperit lui Iosua. Dar au fost locuri sfinte în momentul acela, considerate astfel de Dumnezeu. Atât lui Moise, cât și lui Iosua li s-a cerut să-și scoată încălțăminta din picioare. Întâlnirile sacre cereau un anumit comportament, cum ar fi o curățire strictă (la muntele Sinai, de exemplu). Cei care Îl întâlneau pe Dumnezeu se plecau înaintea Lui și își acopereau fețele.

„Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor celor care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. (...) Aceștia să-și aducă aminte că se află în fața Aceluia pe care Îl adoră serafimii și în prezența căruia îngerii își acoperă fețele. Dumnezeu trebuie să fie foarte mult onorat; toți aceia care își dau într-adevăr seama de prezența Lui se vor pleca în umilință înaintea Sa și, asemenea lui Iacov, când a privit descoperirea lui Dumnezeu, vor striga: «Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!»” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pag. 252

De discutat: De care alte întâlniri sacre din Scriptură îți amintești? Care au fost împrejurările acestor întâlniri?

11. Ce mărturie găsim în Luca 4:31-36 despre sfîntenia lui Hristos? Cine dă această mărturie? Ce lecții putem desprinde din această relatare?

Demonii, care sunt îngeri căzuți, știu cine este Isus și până și ei, în răutatea, ura și în răzvrătirea lor, se simt constrânși să Îl recunoască și să admită că El este sfânt și le este frică. De ce? Probabil că și demonilor le este frică în fața sfînteniei lui Dumnezeu și au o reacție oarecum asemănătoare cu cea a oamenilor păcătoși.

Când se întâlnește cu Dumnezeu cel sfânt, Ioan are aceeași reacție ca personajele din Vechiul Testament. (Apocalipsa 1:12-17)

Mai mult decât atât, viziunea sa despre fapăturile cerești care I se închină lui Dumnezeu în Sanctuarul ceresc ne oferă o imagine similară cu cea descrisă de Isaia (Is. 6:1-3), cu mai multe secole înainte.

12. Ce cuvinte rostesc fapăturile cerești din jurul tronului? Apoc. 4:8,9

Cu toate că Dumnezeu este dragoste și că toate fapăturile cerești Îl adoră, observăm că imnul de închinare pe care îl înalță ele nu este: „Dumnezeu este dragoste, dragoste, dragoste.” Sau: „Dumnezeu este bun, bun, bun.” Ci ele strigă zi și noapte: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul cel atotputernic.” Cu toate că tot cerul participă la lucrarea de răspândire a Evangheliei, care este vestea cea bună despre dragostea și mântuirea lui Dumnezeu, fapăturile cerești din jurul tronului Său laudă sfîntenia Sa și zi, și noapte. Aceste fapături fără păcat sunt uimite de sfîntenia Lui, dar ele nu se ascund de El de frică, așa cum fac ființele căzute în păcat.

În niciuna dintre întâlnirile omului cu Dumnezeu descrise în Scriptură, nu găsim ideea că Dumnezeu ar fi o ființă înspăimântătoare. Ceea ce vedem în schimb este faptul că, în lumina cercetătoare a sfînteniei Sale, oamenii se văd, în sfârșit, exact așa cum sunt în realitate. De fapt, *imaginea aceasta* îi înspăimântă. În Scriptură, atunci când oamenii se întâlnesc cu adevărat cu Dumnezeul cerului, nimeni nu bate din palme, nu manifestă o bucurie excesivă și nu cântă cu o atitudine ușuratică. Dimpotrivă, atitudinea este aceea de pocăință și dezgust față de propria persoană. Fiecare își vede vina personală și o admite, fără să se justifice și fără să amintească greșelile altora. Cât de diferite ar fi cuvintele noastre, viețile noastre și faptele noastre dacă toți am fi tot timpul conștienți nu numai de prezența lui Dumnezeu, ci și de sfîntenia Sa!

III. Spații și lucruri sfinte

(Recitiți, în cadrul grupei, Leviticul 10)

Nadab și Abihu urcaseră pe munte împreună cu cei șaptezeci de bătrâni și fuseseră martori la slava lui Dumnezeu într-un mod cu totul special. Ei tocmai îi ajutaseră pe tatăl lor, Aaron, și pe Moise la dedicarea cortului și, de asemenea, participaseră la un serviciu special de curățire și de consacrare ca preoți. Prezența sfântă a lui Dumnezeu era evidentă la cort, în norul de foc. Dar, pentru că tatăl lor fusese prea îngăduitor și nu ceruse să i se respecte autoritatea, ei nu învățaseră să respecte și să onoreze în mod exact cerințele lui Dumnezeu. Deși știau că închinarea în Sanctuar cerea o pregătire atentă și solemnă, ei erau aproape beți. Starea de beție le amortise sensibilitatea morală, astfel că nu au mai făcut deosebire între ceea ce era sfânt și ceea ce era profan.

Pedeapsa a venit cu repeziciune, sub ochii întregii adunări. Dumnezeu i-a cerut lui Moise să îi spună lui Aaron să nu-și arate durerea. Chiar dacă tatăl și-a dat seama că, într-o mare măsură, păcatele fiilor lui erau consecința faptului că el își neglijase datoria și chiar dacă inima lui era sfâșiată de durere, nu avea voie să arate în vreun fel că simpatizează cu păcatul sau să determine poporul să murmure împotriva judecății lui Dumnezeu.

De discutat: (Pentru studiu suplimentar, vezi *Patriarhi și profeți*, pag. 704-711.)

3. APLICĂ!

1. Ce pregătiri sunt necesare pentru a vă ajuta să păziți ca sfinte nu numai orele Sabatului, ci să aveți o grijă deosebită în ceea ce privește hotarele Sabatului, ora de început și de încheiere a zilei sfinte?
2. Ce faceți voi, ca grupă, pentru a crea o atmosferă mai sfântă atât cu ocazia întâlnirilor de la altarul familial, cât și în timpul serviciilor de închinare de la biserică?

4. ILUSTREAZĂ!

Sugerează-le membrilor grupei să planuiască o masă sau activități speciale cu familia și cu prietenii pentru Sabatul următor. Poate ar fi bine să facă împreună cu familia niște planuri pe termen mai lung.

Iată atitudinea mulțimii de la Templu, în prezența lui Isus: „Larma s-a stins. Strigătele negustorilor și ale târguieților au încetat. Tăcerea a devenit dureroasă. Adunarea este stăpânită de un sentiment de groază. Oamenilor li se pare că se află în fața judecății lui Dumnezeu, ca să dea seamă de faptele lor. Privesc la Hristos și văd cum dumnezeirea Sa străbate prin veșmântul naturii umane. Maiestatea cerului stă așa cum va sta Judecătorul în zilele din urmă, [...] cu aceeași putere de a citi în inimă. Ochii Lui aleargă pe deasupra mulțimii, cercetând pe fiecare în parte. Statura Lui se înalță cu o demnitate stăpânitoare asupra lor, în timp ce o lumină dumnezeiască Îi luminează fața. El vorbește, și glasul Lui lămurit și răsunător – același care pe muntele Sinai a proclamat Legea pe care preoții și mai-marii o călcau – se aude lovind arcadele Templului: «Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie!»

Coborând încet pe scări și ridicând biciul, intră în locul acela și le poruncește celor ce stăteau acolo pentru negustorie să plece din Templu. Cu un zel și cu o severitate pe care nu le manifestase niciodată mai înainte, El a răsturnat mesele schimbătorilor. Nimeni nu a îndrăznit să pună la îndoială autoritatea Lui. [...] Isus nu a lovit cu biciul, dar, în mâna Lui, biciul acela simplu părea îngrozitor, ca o sabie de foc. Slujitorii Templului, preoții speculanți, zarafii și negustorii de vite, împreună cu oile și boii lor, au fugit din locul acela cu unica dorință de a scăpa de prezența Lui acuzatoare.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 158

Întrebări pentru discuție

- Prezentați răspunsurile la ultima întrebare de la secțiunea de luni. Care sunt deosebirile dintre noi și Dumnezeu cel sfânt?
- Ce am înțeles despre pericolul pe care îl prezintă îndreptățirea de sine și mulțumirea de sine (mai ales în domeniul spiritual)?
- Gândește-te la o persoană care pare a fi „sfântă” (corectă, onestă, curată etc.), „aparte”, diferită de majoritatea oamenilor. Care este atitudinea ta față de ea? Te simți bine sau rău în preajma ei? De ce?

Rezumat: Poate că ar fi mai frumos să ne concentrăm atenția numai asupra dragostei lui Dumnezeu, nu și asupra sfințeniei Sale, însă astfel am distorsiona adevărul. Trebuie să stăm în fața sfințeniei Sale orbitoare până când începem să tremurăm înaintea Sa. Înțelegerea sfințeniei Sale și a păcătoșeniei noastre sunt esențiale pentru a înțelege nevoia noastră de ispășire și cât de mult a costat răscumpărarea noastră.

Lucrarea făcută prin copii

Cum pot credincioșii să își susțină programele când nu au un loc unde să se întâlnească? Grupul de credincioși vorbitori de limbă portugheză din Bruxelles, Belgia, a început ca un proiect al Misiunii Globale. Acum a crescut mare și puternic, dar nu are o biserică proprie.

Membrii bisericii au descoperit că, dacă le vorbești copiilor despre Isus, acest lucru îi aduce pe adulți la biserică. Ei au desfășurat programe de weekend pentru copii și tineri în locuri închiriate și au deschis un Club de Licurici. Din cauză că biserica nu are destui copii de vârsta exploratorilor, liderii bisericii i-au rugat pe copiii mai mari să ajute la Clubul de Licurici. Clubul a ajuns repede la optsprezece membrii, iar jumătate dintre ei provin din familii neadventiste.

Paul are nouă ani și vine la acest club. Tatăl lui a jurat că nu va intra niciodată în vreo biserică adventistă, așa că îl aducea un unchi. Mama lui Paul a început să vină și ea, ca să știe ce învață băiatul ei, și i-a lăudat pe instructori pentru valorile pe care le întipăresc în mintea copiilor.

Mama lui Paul nu a putut veni Licurici în cursul săptămânii, când Paul a fost investit, așa că l-a rugat pe tatăl lui să meargă. În ciuda promisiunii pe care o făcuse de a nu călca niciodată într-o biserică adventistă, tatăl lui Paul a participat la programul de investire. Și el a fost impresionat de ceea ce învață băiatul lui, iar acum merge deseori să-l ia pe Paul de la Clubul de Licurici. El nu a obiectat deloc atunci când mama lui Paul a început să participe la studii biblice cu un membru al bisericii.

Într-o zi, tatăl lui Paul i-a spus instructorului:

– Încă nu cred, dar ceea ce faci pentru băiatul meu și pentru ceilalți copii este un lucru excelent.

În Bruxelles, Dumnezeu lucrează la inimile părinților prin copii. Iar darurile noastre misionare ajută ca aceste lucruri să se întâmple.

Darurile unui recent Sabat al treisprezecelea au asigurat locuri de închinare pentru comunitățile de spanioli și români din Bruxelles. Astfel a fost posibil ca și portughezii și un alt grup să se poată întâlni în spațiile închiriate înainte de spanioli și români.

Vă mulțumim că ajutați ca lucrarea lui Dumnezeu să se extindă și în Bruxelles, un oraș cu multe suflete flămânde după Cuvânt.